

Dělníci na vinici. Kdo by chtěl, sestry a bratři, kdo by chtěl, klidně může použít tohoto podobenství jako trpkého příkladu. Lze zde nalézt hned tři hořké ukázky, jak to ve světě chodí.

1) Zámožný podnikatel nezřízeně utrácí. Nehledí na korunu. Je mu jedno, kolik zaplatí svým zaměstnancům, jen když dosáhne svého záměru. Bez rozpaků posledně najaté dělníky přeplatí v ohromném nepoměru k zasloužilým pracovníkům. 2) Tím jsme u druhé nepatřičnosti. Lidé si nejsou rovni. Za stejné úsilí nenásleduje stejná odměna. Někdo musí vynaložit mnohem větší námahu, aby dosáhl téhož. Už od dětství zakoušíme tuto nerovnost. Nadané dítě má skvělý prospěch samo od sebe, jiné dítě musí dřít, aby dostalo aspoň trojky. A v zaměstnání tomu bývá podobně. A podobně tomu i se zdravím. Někdo na sebe nedbá a daří se mu, jiný o sebe úporně pečuje, aby se jakž takž udržel v provozu. Jakpak to máš zařízené, osude, přírodo, Bože, (každý si dosadí podle svého), jakpak to máš zařízeno, že neexistuje žádná spravedlivá úměra mezi námahou a štěstím? Nespravedlností, nerovností je všude plno a zde dokonce Pán Ježíš na takové nerovnosti založí své kázání. 3) A do třetice: Lidé se navzájem sledují a poměřují. A při tom lidském poměřování se snadno vynoří závist a zloba. Proč je na tom druhý stejně, jako já, když pro své štěstí udělal mnohem méně? Chci se mít také tak dobře jako on, i když k tomu nemám předpoklady. Chci dosáhnout na tentýž zisk. Chci, aby můj život byl stejně úspěšný a výnosný jako život cizí. (Zajímavé, že se více měříme cizími úspěchy nežli neúspěchy.)

Máme před sebou podobenství, které obsahuje utrácení, nerovnost a závist. Někdo by v něm mohl spatřit podobenství o špatnostech světa. A přece: **Sí královstvím Božím je to tak, jako když jeden hospodář vyšel najmout dělníky...**

(1)

To podobenství je podobenstvím o království Božím mezi lidmi. Nikoliv jak to chodí ve světě, nýbrž jak to chodí u Boha. První i poslední dělník dostane při večerní výplatě po denáru. Stvořitel je stejně štědrý ke všem lidem. Denár byl základní denní mzdou. Všichni hospodáři zaměstnanci dostávají obnos potřebný k jednodennímu živobytí. Všichni Hospodinovi věrní dostávají potřebný k věčnému živobytí. Kdo se dřel pro Boží království od mládí, vezme na sklonku dnů

stejně jako ten, kdo přišel na poslední chvíli. Boží odměna je stejná pro všechny. To není důvod k závisti, říká Ježíš. To je důvod k radosti. Kdo uslyší a přijme Boží povolání, dostává od Boha na oplátku spásu, život věčný, smysl života. Boží odměna má mnoho názvů. Kdo přijme Boží pozvání, ten nezmaří svůj život, nýbrž jej zachrání a naplní. Stane se učedníkem království, vyznavačem a příslušníkem království, které předčí všechny pozemské režimy.

Milé sestry a milí bratři, když jsem vybíral text pro své poslední kázání v roli zábřežského faráře, bez delšího přemýšlení mne napadlo toto podobenství. Naše situace je podobná. Byli jsme přizváni k Božímu dílu. Pracujeme na vinici Páně, říkávalo se často v dřívějších dobách. Někteří

pracujete zde v Zábřehu, Sudkově a Svěbohově již několik dlouhých desetiletí. Nesete onu příslovečnou **tíhu dne** (12) čili všechnu tíhu starostí o zdejší Kristovu církev. A hodláte nést tuto tíhu dál.

No a pak jsem zde já, pozdní příchozí, farář, který se objevil před necelými deseti lety, a nyní se opět chystám odejít. Už tady s vámi tíhu neponesu. Společně jsme zde žili, společně jsme zde usilovali o společenství v Ježíšově Duchu, společně jsme zpívali, modlili se, ale také hovořili, bavili se, organizovali, opravovali, vylepšovali. Pro mne tohle zdejší úsilí končí, pro vás trvá dál. Jakou z toho má kdo odměnu? Vy i já stejnou. Odměnu si totiž nevytváříme sami, dává nám ji Bůh. Pro mne i pro vás byly a jsou dobrou mzdou za naši námahu víry společné chvíle strávené v radosti a pokoji, okamžiky, kdy jsme spolu porozuměli Písmu svatému, důvěrné rozhovory, kdy jsme věděli, že nic řečeného nebude později vytaženo proti nám. U svého stolu nás Bůh obdařil svým odpuštěním a vedl nás k hojivému odpuštění mezilidskému. Odměnou za a posilou pronaši víru byly chléb a vín, které jsme tady v kruhu přijímali. Odměnou nám byl (aspoň z mého pohledu) čtyřhlasý zpěv pěveckého sboru. Odměnou z Božích dlaní pro nás byla také naděje, kterou jsme svorně čerpali při pohřbech, když jsme své zesnulé svěřovali do Boží péče. V tom všem bylo království Boží mezi námi. Nic z těchto krásných a čistých věcí bychom nebyli dostali, kdybychom neuvěřili Pánu Bohu a nepustili se do práce na jeho vinici. Bůh nám štědře odplácí za naše úsilí. Bůh nám štědře odplácí bez rozdílu.

Že ohled na odpracovaná léta není pro Pána Boha směrodatný, nádherně ukazuje životní příběh apoštola Pavla. V dobách, kdy Ježíš chodil po Galileji a v radostném duchu učil lidi věřit v nebeského Otce, seděl Pavel Saul někde v Tarsu a mořil se suchopárným studiem zákona. Po čase se coby horlivý student snažil nabyté poznatky uplatnit a pustil se do potírání čerstvě vzniklé křesťanské církve. Dvanáct apoštolů se už dávno zabralo do díla evangelizace, vyráželi na cesty, zakládali sbory, oslovovali pohany, když tu teprve Pavel prožívá obrácení a určité období osobního zrání. Až pak nastupuje do práce. Vadilo, že se nezapojil od samého počátku? Vždyť i tak byly Pavlovy

výsledky nadprůměrné, jedinečné. Dalo by se říci, že brzy předčil všechny původní apoštoly. (První církevní děje, evangelista Lukáš, věnuje Pavlovi většinu své knihy o skutcích apoštolů.) Přesně jako v podobenství. Byť byl Pavel povolán do práce později, konal dobré dílo. Bůh

mu dal uši učedníků, otevřel mu sluch pro své svaté slovo, Pavel je přijal a šířil dá. Bůh si jej uschoпил. Pavel konal dobré dílo a dostal za ně dobrou odměnu. Dostal odměnu stejně dobrou, jako dostali apoštolové. Získal radost z Boha, získal místo ve společenství bratrů a sester, získal ducha víry, naděje a lásky. Co víc si přát?

Můj vztah k apoštolu Pavlovi se během let strávených v Zábřehu velmi proměnil. Teprve tady jsem přišel Pavlovi na chuť. Oblíbil jsem si ho a snad i trochu hlouběji jsem mu porozuměl. Když jsem během studií četl Pavlovy dopisy – dokonce jsme se Pavlem podrobně zabývali v jednom semináři –, pokaždé mi tento muž připadali cizí. Zdálo se mi, že složitě řeší jakési složité problémy, které jsou nám vzdálené. Zdálo se mi, že ze sebe chrlí jednu theologickou výpověď

za druhou a nezkontrolovatelně rozvíjí své učení o Bohu. Připadal jsem si v Pavlově světě ztracený. Jenže když jsem díky rozpisu nedělních biblických čtení začal na Pavlovy texty kázat, změnil jsem názor. Zjistil jsem, že Pavel vůbec nebyl nějaký nevázaný učenec, který píše o 106 akvapně se snaží dohnat, co zameškal nevírou. Pavlovi nešlo o vlastní učení, natož o vlastní slávu. Nejvíc mu záleželo v Kristu – aby získal místo v jednotlivých lidských srdcích a aby přebýval v pospolitosti křesťanů. S velkou pozorností se Pavel stará o různé křesťanské sbory. Aby spolu žili jako bratři a sestry a společně zakoušeli Boží působení v Ježíši Kristu. V Pavlovi jsem objevil svůj příklad – on se snažil, aby ta “jeho” křesťanská společenství a ti “jeho” křesťané rostli ve víře. A k tomu si volil vše-možné prostředky. I já jsem se mezi vámi pokoušel o totéž. Vy jste se stali mou odměnou za mou práci. **Vždyť jste moje radost a odměna.** (Filipským 4,1 SNC)

Na závěr si od Pavla vypůjčím jeden verš. Slyšeli jste jej v prvním čtení a přesně vystihuje stav mého srdce. **Nejde o to, aby se ukázalo, jak my jsme obstáli, ale abyste vy činili to, co je správné, i kdybychom my neobstáli.** (2K 13,7) Také já jsem v mnohém neobstál za oněch uplynulých téměř deset let. Nešlo mi organizování větších akcí, nebyl jsem příliš osobní v rozhovorech. Jako největší slabinu vidím, že jsem se málo modlil a hodně se snažil řešit věci sám, aniž bych je napřed svěřoval Pánu Bohu. Stalo se. Byly takové chybné věci, vím o nich, o některých nevím. Nedívejte se prosím na to, co se mi nepovedlo. Do své paměti přijměte z mé činnosti jen to, co přináší větší slávu Bohu a co rozhojňuje vzájemnou lidskou lásku.

I kdybychom my

neobstáli, jděte správnou cestou. Mé nepovedenosti ať vás neoddělí od Krista. Ať jej nezatemní. Nehledáme přeci odměnu u lidí, ve výsledku jejich práce, hledáme svou odměnu u Stvořitele.

A úplně poslední, co vám chci, sestry a bratři, svým kázáním povědět, se opět vztahuje k podobenství o dělnících na vinici. Pán Ježíš hovoří o dobré životní mzdě z Božích dlaní, o mzdě, kterou si nejde zasloužit, poněvadž ji Bůh ze své štědrosti dává nepřiměřeně. Nepřiměřeně našim životním výkonům. Bůh vyráží hledat lidi, nachází je a oslovuje a získává je pro své cíle. Neustále se rozrůstá okruh těch, kdo očekávají dobrou odplatu od Pána Boha. Rozrůstá se okruh těch, kdo se hlásí ke Kristu. To je zaslíbení pro celou církev. I pro tento náš sbor v Zábřehu. Není konec, Bůh sám si stanoví, kdy nastane večer a kdy on bude odplácet. Do té doby se budou pořád hledat noví dělníci a najdou se. Amen.

Iz 50,4n *2 Korinským 13,4-8* *98; 635; On probouzí mne*
zrána; 422 *Filipským 4,1*

Poslední kázání Jiřího Tenglera ve funkci zábřežského faráře, v neděli 30. ledna 2011.

ON PROBOUZÍ MNE ZRÁNA

On probouzí mne zrána,

On otvírá můj sluch.

Světlem se nese zpráva,

že neskryvá se Bůh.

Nový den beze stesku

Božím slovem vítám,

Bůh je již za rozbřesku

blízko a mluví k nám.

On promlouvá ode dne,

v němž stvořil světlo v tmách.

Jeho hlas neumlkne,

ztichne nářek a strach.

Láskyplnému slovu

pozorně naslouchám,

učím se chápat znovu,

co slibuje nám Pán.

On zve mne ať vykročím

a nestojím stranou.

Chci za jeho královstvím

jít i úzkou branou.

S ním nesklidím ostudu,

nespoutá mne v hrobě.

Já své štěstí vždy budu

hledat v jeho slově.

On zná též mou prázdnotu,

když bezcílně těkám.

DOBŘÁ MZDA (Matouš 20,1-16)

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pondělí, 07 Únor 2011 22:07 - Aktualizováno Pondělí, 07 Únor 2011 22:17

Smysl mému životu

nejlépe dá Bůh sám.

Čekám a ztrácím sílu,

pro Něj jsem dobrý dost.

Bůh uschopní mne k dílu,

ať mám z práce radost.

On stále doprovází

mne svým vlídným hlasem.

U Něj mi nic neschází,

dobré mzdy dočkám se.

Ač dělám mnohé chyby

Napsal uživatel Jiří Tengler

Pondělí, 07 Únor 2011 22:07 - Aktualizováno Pondělí, 07 Únor 2011 22:17

a můj čas se krátí,

Bůh plní věrně sliby,

štedře mi odplatí.

*Překlad písně Jochena Kleppera (Er weckt mich alle Morgen), věnovaný sestrám a bratrům v
Zábřehu, Svěbohově, Sudkově ...*